

Rose

พินกวน
ผู้ชำระวิญญาณ

判官

2

木苏里

มู่ซูหลี่

เขียน

isamare

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อการเข้าบ่วงดึงดูดให้ **เทวินสีอ** และ **เชียเวิน** เข้ามาพัวพันกัน มากขึ้นเรื่อยๆ ความทรงจำที่ลึมเลือนไปก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมา ตัวตนของ คนผู้นั้นในความทรงจำค่อยๆ ชัดเจนขึ้น ขณะที่การค้นหาร่างวิญญาณ ยังคงดำเนินต่อไป

บางทีภารกิจชำระวิญญาณผู้อสังขในการตื่นขึ้นมาครั้งนี้ อาจไม่ใช่ เพราะวาสนาชักนำ แต่อาจเป็นเงื่อนงำที่เชื่อมโยงไปสู่คำตอบบางอย่างที่ คนทั้งคู่อาจไม่เคยรู้เลยก็เป็นได้

กดล่อจ๊อป

Rose

จากใจนักเขียน

70. 泰国的读者朋友，

很高兴判定这个故事要跟你们见面了，非常期待你们的反馈，希望会喜欢它~^

ถึงเพื่อนๆ นักอ่านชาวไทย

ดีใจมากเลยค่ะที่ทุกคนจะได้อ่านเรื่อง "พันกวน" กันแล้ว
คาดหวังเสียงตอบรับจากทุกคนมากๆ หวังว่าจะชอบกันนะคะ ๗.๗

- มูซุหลี่

จากใจผู้แปล

สำหรับเล่มนี้ ผู้แปลอยากเล่าถึงกระบวนการระหว่างแปลผลงานเรื่องนี้สักเล็กน้อย เพื่อให้คำศัพท์เป็นไปในทิศทางเดียวกับซีมเรื่อง จึงมีคำศัพท์เฉพาะหลายคำที่หากแปลตรงตัวแล้วไม่ค่อยเหมาะสมนัก ต้องถอดความเพื่อให้สอดคล้องกับบริบท ทั้งนี้ต้องขอบคุณพี่ ๆ ทุกคนและกองบรรณาธิการที่ช่วยเหลือและให้คำแนะนำด้วยค่ะ และที่ไม่พูดถึงไม่ได้เลยคือ ความช่วยเหลือจากคุณมูซูหลี่ซึ่งเป็นเจ้าของผลงานโดยตรงทางผู้แปลได้ส่งคำถามถึงคุณมูซูหลี่เพื่อขอคำชี้แนะเพิ่มเติมสำหรับคำศัพท์เฉพาะและประโยคที่ต้องอาศัยการตีความเชิงลึก โดยมีสำนักพิมพ์ช่วยเหลือประสานงานให้ ซึ่งทางคุณมูซูหลี่ได้ส่งคำอธิบายกลับมาให้อย่างละเอียดและคำนึงถึงบริบททางภาษาไทยด้วย รับรู้ผ่านตัวอักษรได้เลยค่ะว่าเขาตั้งใจและใส่ใจกับการอธิบายมาก ทำให้การทำงานของผู้แปลราบรื่นขึ้นและประทับใจในตัวคุณเขายิ่งกว่าเดิมอีกค่ะ *หัวใจล้านดวง*

เราเดินกันมาครึ่งทางแล้ว เดินไปด้วยกันจนถึงปลายทางเลยนะคะ
ขอให้เพลิดเพลินกับการอ่านค่ะ

isamare
(อีส์แอมอาร์)

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- *Body Horror*

(ความสยดสยองจากการกลายสภาพของร่างกาย)

- *Corpse* (ศพ)

- *Death* (การตาย)

- *Murder* (การฆาตกรรม)

- *Ghost* (ผีและวิญญาณ)

ห้องหนังสือ ก็มีนาฬิกาแขวนเช่นกัน แต่เดินเงิบๆ น่าพอใจกว่าเรือนที่อยู่ในห้องรับแขกมาก เหวินลือจึงทนต่อการมีอยู่ของมันได้

เขาจ้องเข็มนาฬิกาสักพัก แล้วหันมาถาม “เมื่อกี่นาฬิกาเรือนนั้นบอกเวลาก็โมง”

ชยาเฉียวเหมือนนักเรียนที่ถูกเรียกชื่อ รีบตอบอย่างลนลาน “ผม... ผมไม่ได้สังเกตฮะ”

เหวินลือ “...ไม่ได้ถามนาย”

ชยาเฉียวร้อง “อ้อ” อย่างเกือเขิน เหวินลือเลื่อนสายตาไปมองเขี่ยเงิน ความจริงตอนที่ถามออกไป แม้แต่ตัวเหวินลือก็ยังชะงักเล็กน้อย เพราะก่อนหน้านี้เขามักรับบทเป็น “คนตอบคำถาม” หรือไม่กี่ “ขี้เกียจจะตอบลงมือเลยแล้วกัน” ในบ่วงเสมอ เหนียวรับผิดชอบเองทุกเรื่อง

น้อยครั้งมากที่เขาจะเป็นฝ่ายถาม ข้อหนึ่งเพราะเขาพูดน้อย ข้อสองเพราะสิ่งที่เขาสั่งเกตเห็น ใ้ว่าคนอื่นจะสังเกตเห็น และสิ่งที่เขาไม่ทันสังเกตคนอื่นก็อาจยิ่งมองไม่เห็นเลยด้วยซ้ำ ข้อสามเพราะเป็นนิสัยติดตัว ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี เขาก็ยังคงไม่ชอบรบกวนหรือสร้างความยุ่งยากให้คนอื่น

สำหรับเขากการ “ปรึกษาหารือ” กับ “การสอบถาม” แทบจะไร้ประโยชน์ ดังนั้นขณะที่ถามออกไปอย่างผิดวิสัย เขาก็ตั้งใจไปเล็กน้อย ถึงขั้นอยากพูดแก้เก้อว่า *ช่างเถอะ ถือว่าผมไม่ได้ถาม*

โชคดีที่เชียววินตอบก่อน “ตีหนึ่ง”

“อืม” เหวินลือตอบรับสั้นๆ ค่อยรู้สึกเบาใจลง เหมือนเส้นทางที่จากเดิมเดินคนเดียว อยู่ๆ ก็มีคนให้พุดคุยด้วยเพิ่มเข้ามา

เขากำลังจะบอกว่านาฬิกาตั้งพื้นกับนาฬิกาแขวนบอกเวลาไม่ตรงกัน ซึ่งอาจสื่อความหมายพิเศษ

ผลคือยังไม่ทันได้พุด คนแซ่เซี่ยก็พุดเสริมขึ้นมาอย่างติดตลก “น่าจะตีหนึ่งนะ แต่ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร เพราะคุณด่วนลับนาฬิกาซะเร็วเกิน ถ้าช้ากว่านี้หน่อยผมคงมองเห็นชัด”

ไร้สาระ

เหวินลือละสายตาจากนาฬิกา เก็บคำพุดกลับไป ตัดสินใจให้ใครบางคนเป็นหุ่นเชิดของเขาต่อไปดี ๆ หุบปากไม่ต้องพุดอะไรเลยดีกว่า

ครูหลืออยู่ที่โต๊ะหนังสือแล้ว บนโต๊ะมีกระดาษฟู่กันพร้อม ฟู่กันขนาดต่างๆ ห้อยอยู่บนราวแขวน บนแท่นหินก็มีปากกาหมึกซึมแบบสมัยเก่าวางอยู่หลายด้าม แต่เขายังคงรื้อค้นตามกล่องและตู้ต่างๆ

“เขากำลังทำอะไร” ซย่าเฉียวรู้สึกกลัวเขานิดๆ แต่ก็อยากช่วยอย่างอดไม่ได้

เชียววินเข้ามาในห้องเป็นคนสุดท้าย กวาดตามองรอบๆ แล้วบอกว่า “หาหมึกอยู่มั้ง”

พอเขาพุดจบ เหวินลือก็ดึงตู้เหล็กสนิมจับเปิดออก รื้อขวดน้ำหมึกหลายขวดข้างในออกมา กลิ่นเหม็นคลุ้งไปทั่วห้อง

ซย่าเฉียวคลีนไต้ บีบจมูกถาม “นี่มันกลิ่นอะไร”

ตั้งแต่อ่านไดอะรี่ของนายน้อยสกุลเสิ่น เขาก็ไวต่อกลิ่นแปลกๆ ในคฤหาสน์มาก กลัวว่าจะมีใครถูกซ่อนไว้ใต้โซฟาหรือในตู้ถือ

เหวินลือ “น้ำหมึกเสีย”

สีหน้าเขาก็แยกแยะเช่นกัน แต่ยังไม่พินทนกับกลิ่นเหม็น คลายเกลียวฝาขวดหมึกดู แล้วโยนมันลงถังขยะ

ครูหลือกลับพุ่งเข้าไปคว่ำก้นมาราวกับเป็นของล้ำค่า

“หมึกแห้งหมดแล้ว” เหวินลือมุ่นคิ้ว

ครูหลี่เอาผู้กันแตะหมึกสองสามครั้งอย่างไม่ยอมแพ้ แต่ก็เขียนไม่ได้
 ดังคาด หมึกทุกขวดที่หามาได้แห้งหมดแล้ว ไม่มีสักขวดที่ใช้ได้เลย เหมือน
 จงใจไม่ให้เขาเขียนอะไรออกมา

เหวินสือเดินไปทั่วห้องหนังสือ เปิดทุกตู้ในห้อง แต่ไม่เจอน้ำหมึก
 ขวดใหม่เลย กลับเห็นตู้หนังสือไม้การบูรหลังหนึ่ง

ตู้หนังสือนี้ไม่ได้โดดเด่นสะดุดตา เป็นเครื่องเรือนสุดแสนสามัญ
 ธรรมดาที่พบได้บ่อยในห้องหนังสือสมัยนั้น แต่มันดึงดูดความสนใจจาก
 เหวินสือได้เพราะใส่กุญแจไว้

ในตู้หนังสือซ่อนของสำคัญอะไรไว้

ไวก่ความคิด ด้ายหุ่นเชิดถูกเหวี่ยงออกไป

ทันทีที่ปลายด้ายสอดเข้าไปในรูกุญแจ ทั้งห้องหนังสือพลันมีแสงสว่าง
 วาบ...ผนังสีขาววาบย้อมด้วยสีส้ม เหวินสือได้ยินเสียงแตกปะทุดังข้างหู
 พร้อมกับลมร้อนจากไหนไม่รู้พัดผ่านหน้าวูบหนึ่ง รู้สึกแสบร้อนผิวเล็กน้อย

ชยาเฉียวร้อง “ซัด” เบาๆ

เหวินสือหันไปมอง เห็นเขากุ้มแขนตัวเองแล้วโบกมือเป็นพัลวัน
 “ไม่เป็นไรๆ แค่นี้ก็ไม่รู้โดนอะไร เจ็บนิดหน่อย”

ชยาเฉียวหัวหน້ออย่างงงๆ สักพักเอ่ยเสริมว่า “ไม่สิ มันแสบร้อน
 นิดหน่อย เหมือนถูกไฟลวก”

เขาเอามือที่กุ้มแขนไว้ออก พบว่าผิวหนังบริเวณที่กุ้มราบเรียบ
 ไร้บาดแผล แม้แต่รอยแดงสักรอยก็ไม่มี

“คุณล่ะ” เหวินสือหันไปมองเซี่ยเวิน

“ผมไม่เป็นไร” เซี่ยเวินยืนอยู่ที่มุมห้อง ใช้นิ้วหัวแม่มือลูบผนัง
 “ห้องนี้ น่าจะเคยถูกไฟไหม้”

ใช่แล้ว ภาพที่วูบผ่านไปเมื่อครูเหมือนฉากไฟไหม้จริงๆ

เขาก็หันหน้าถามเสิ่นมานี้ “บ้านเธอเคยไฟไหม้หรือ”

เสิ่นมานี้เงยหน้าตอบ “ไม่เคย”

ถ้าอย่างนั้นเกิดอะไรขึ้น

เหวินสือมุ่นคิ้ว สอดด้ายหุ่นเชิดเข้าไปในรูกุญแจอีกครั้ง

เมื่อใส่กุญแจเริ่มหมุนเล็กน้อย ห้องหนังสือทั้งห้องก็ตกอยู่ในกองเพลิง!
คลื่นความร้อนถาโถมใส่ทุกคน เปลวไฟสีแดงส้มม้วนตัวขึ้นกลางอากาศ
รุนแรงพอที่จะลามเลียผิวหนังได้

มันลุกไหม้และกำลังจะกลืนชยาเดียวกับเซี่ยเวินเข้าไป เหวินลือ
ซึ่งอยู่หน้าตู้หนังสือปล้นกวาดมือออกไป เถิงเสอในไซ่พันธนาการแยกเขี้ยว
เลื้อยออกมา แล้วขดตัวทั่วห้องหนังสือ เปลวเพลิงรุนแรงจึงถูกมันกลืน
หายไปจนเกลี้ยง

“อ้ากกก...”

ชยาเฉียวกุมหน้าผาดร้องลั่นพลางวิ่งพล่านในกองเพลิง แต่พอ
เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นหุ่นเชิดของพี่เหวินเหมือน “จูจอมเขมือบ” อ้าปากเลื้อย
ไปข้างหน้า เลื้อยไปถึงไหนก็เขมือบกลืนตรงนั้น ทุกที่ที่มันเลื้อยผ่านไป
ไม่เหลือแม้แต่สะเก็ดไฟ ขอเพียงไม่ชนผนัง ก็สามารถเขมือบได้หมด

เปลวเพลิงมอดลงเรื่อย ๆ เซี่ยเวินเดินฝ่าเข้าไปหยุดอยู่ข้างหลัง
เหวินลือ แล้วก็มองดูตู้หนังสือนั้น ไม่มีท่าที่ตื่นตระหนกแม้แต่น้อย

ครูหลี่กับเสิ่นมาน้อก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เช่นกัน คนหนึ่งหียบปากกา
หมึกซึมจากแท่นหิน คนหนึ่งกะพริบตามองเขาเหมือนกำลังส่องกล้อง
สลับลาย¹

ชยาเฉียวคิดอยู่สักพัก จากนั้นปิดหน้าตัวเองอีกครั้งเพราะอับอาย
เหลือเกิน

เขาเปิดแค่ตาข้างเดียวมองผ่านซอกนิ้ว ขยับเข้าไปอยู่ข้างหลังพี่เหวิน
กับเซี่ยเหลาปาน จากนั้นได้ยินเสียงแม่กุญแจทองแดงของตู้หนังสือหล่น
ลงพื้นดังแกร็ง ปลดกุญแจได้แล้ว

เปลวไฟลามเลียเข้ามาอีกสองครั้งแล้วถอยร่นไปในที่สุด เหวินลือ

¹ กล้องคาไลโดสโคป (Kaleidoscope) กล้องทรงกระบอกที่ภายในประกอบด้วย
กระจกเงาหลายแผ่น หันเข้าหากัน ปลายด้านหนึ่งเจาะช่องสำหรับมอง ปลายอีกด้าน
โปร่งแสงให้แสงผ่านเข้ามาได้ ภายในกล้องใส่วัตถุต่างๆ เช่น กรวด ลูกปัด
เศษกระดาษสี หรือเศษแก้วหลากสี เมื่อนำไปส่องกับแสง แสงจะส่องผ่านวัตถุที่อยู่
ข้างใน และสะท้อนบนกระจกเงา เกิดเป็นลวดลายสลับไปมา

รวบนิ้วทั้งห้าที่มือซ้าย เก็บถึงเสอเข้ามา ขณะเดียวกันก็เปิดประตูด้วยมือขวา

พวกเขาคิดว่าจะได้เห็นสิ่งของที่พิเศษ อย่างเช่น ภาพถ่าย ของเก่าแก่ หรือสมุดที่บันทึกข้อมูลสำคัญ ใครจะไปคิดว่าสิ่งที่เก็บไว้ในตู้หนังสือจะเป็นปีกกระดาษ และบนหน้ากระดาษก็อัดแน่นด้วยตัวอักษร

เหวินลือหยิบมาพลิกดูสองสามแผ่น กวาดตาดูเนื้อหาเหล่านั้น ซยาเฉียวพึมพำอยู่ข้างหลัง “นี่คืออะไร บทคัดย่อจากกวีนิพนธ์ชื่อดัง?”

“การบ้านที่ครูเตรียมไว้” เสียงเด็กหญิงดังขึ้น

“การบ้าน?”

เส้นม่านอีพักหน้า ย่อตัวลงข้างตู้หนังสือแล้วพูดอย่างจริงจัง “การบ้านที่ครูเตรียมไว้ให้พวกเราฝึกคัดลายมือ ต้องทำส่งทุกวันเลย”

เธอเงยไปครู่หนึ่ง จากนั้นพูดเสียงเบา “ฉันไม่ชอบคัดลายมือเลยไม่ค่อยส่ง”

ตัวอักษรบนกระดาษแผ่นบนสุดดูคุ้นตามาก เหมือนกับในไดอะรี่ทุกประการ เส้นขีดเหมือนลายมือเด็ก แต่เรียบร้อยเป็นระเบียบมาก น่าจะเป็นลายมือนายน้อยสกุลเส้น

เหวินลือเห็นชื่อเขาในแผ่นที่สาม เขียนว่า ‘เส้นม่านเชิง’ ชื่อมีความประณีตละเอียดอ่อน เหมาะกับลายมือของเขา...ขัดแย้งกับเนื้อหาในไดอะรี่จนน่าขนหัวลุก

ด้านหลังชื่อเขา ครูหลี่ใช้หมึกแดงกำกับไว้เพียงแค่เครื่องหมายจุดคั่น (-)² หมายความว่าอ่านแล้ว

เหวินลือรื้อพลิกดูครึ่งตู้ ส่วนใหญ่ยังเป็นแบบเดิมคือ เส้นม่านเชิงคัดลายมือสองสามหน้า ครูหลี่ใส่เครื่องหมายจุดคั่นหนึ่งจุด ไม่มีความคิดเห็นใดๆ ดูเหมือนจะเป็นการบ้านประจำวันง่าย ๆ และให้บ่อยที่สุด

² เครื่องหมาย “จุดเตียน” (顿点) ในภาษาจีนใช้เป็นเครื่องหมายหยุดพักเสียงวางคั่นระหว่างคำหรือวลีที่ต่อเนื่องกัน

แล้วทำไมต้องใส่ตุ๊กตอกุญแจขนาดนี้

เหวินลือกำลังสงสัย ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแปลก ๆ ดังมาจากด้านข้าง เหมือนมืออะไรบางอย่างแทงเข้าเนื้อแล้วกรีดออกซ้ำ ๆ

เขาหันไปมอง เห็นครูหลี่กำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ มือจับปากกาหมึกซึมแบบเก่า ใช้ปลายปากกากรีดแขนตัวเอง

เป็นภาพที่สยดสยองจริง ๆ!

“คุณทำอะไร” เหวินลือกระตุกด้วยหุ่นเชิดทันที พยายามหยุดการกระทำที่น่ากลัวของเขา แต่กลับเห็นครูหลี่กำปากกาแล้วค่อย ๆ หันมามองเขา

ดวงตาของครูสอนหนังสือคนนี้น่าเบื่อไปหมดแล้ว มองไม่เห็นแววตาหรือสีหน้า แต่อาจเพราะน้ำที่ไหลลงมาจากบาดตา จึงทำให้เขาดูเหมือนกำลังร้องไห้ตลอดเวลา แต่ก็แฝงความมุ่งมั่นอันน่าประหลาด

เนื้อด้านในบาดแผลที่แขนของเขาปลิ้นออกมา มีน้ำทะเลลือออกมาตามด้วยเลือดไหลซึมออกมาซ้ำ ๆ

ครูหลี่จ้องที่จุดนั้น ร้องจนกระทั่งเลือดค่อย ๆ ไหลรวมเป็นแอ่งเล็ก ๆ จึงจุ่มปลายปากกาหมึกซึมอย่างระมัดระวัง เขากำลังใช้เลือดต่างน้ำหมึก

“ผม...” ซยาเฉียวถึงกับพูดไม่ออก ตะลึงงันอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็ทนไม่ไหว “คุณจุ่มน้ำเขียนเขาก็ได้ ไม่ต้องกรีดแขน!”

แต่ดูเหมือนครูหลี่อ่อนไหวกับคำว่า “น้ำ” เขาตัวสั่นสะท้านทันที จากนั้นก็ก้มหน้า กดปลายปากกากับกระดาษอย่างแรง เขียนตัวอักษร

อาจเพราะลงน้ำหนักมากเกินไป และมือของเขากำลังสั่น ทำให้ตัวอักษรที่เขียนออกมายืดยาว แต่พวกเหวินลือก็ยังอ่านออก

นั่นเป็นคำว่า “เส้น”

ครูหลี่เขียนเสร็จก็จ้องอักษรตัวนั้นอย่างเอาเป็นเอาตาย มือกำปากกาหมึกซึมแน่นจนแทบหักเป็นสองท่อน ดูเหมือนเขาจะไม่ค่อยพอใจ หลังจากมองดูอยู่สักพัก ก็ลบตัวอักษรที่ยืดยาวนั้น ทาที่ว่างจดปลายปากกาลงไปใหม่... จากนั้นเขียนอักษร “เส้น” อีกครั้ง

ซยาเฉียว “?”

เขาไม่เข้าใจการกระทำนี้ เหลือบมองเหวินลือด้วยความงุนงง กลับเห็น

ที่เหวินไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาด้วยซ้ำ สายต่ายังคงจับจ้องที่กระดาษแผ่นนั้น โดยไม่มีท่าทีเร่งรัด ปล่อยให้ครูหลี่เขียนไปตามที่ต้องการ

ด้วยเหตุนี้ครูหลี่จึงเขียนแล้วลบ ลบแล้วเขียนอยู่อย่างนั้น ภายในเวลาสั้นๆ ก็เขียนจนเต็มแผ่น

ทั้งหน้ากระดาษมีแต่ตัวอักษร “เสิ่น” สีเลือด แค่นี้ก็หลอนแล้ว อีกทั้งลายมือก็ยิ่งหวัดและเร่งรีบมากขึ้น อารมณ์ยิ่งถูกปลุกเร้ามากขึ้นเรื่อยๆ

ในที่สุดซย่าเฉียวก็นึกถึงคำถามก่อนหน้าของเหวินลือขึ้นมาได้ ที่เขากล่าวครู่หลี่ว่า “คุณกลัวใคร”

ถ้าพูดไม่ได้ก็เขียนออกมา ดังนั้นครูหลี่จึงเขียนตัวอักษร “เสิ่น” เต็มหน้ากระดาษ

“ก็หมายความว่าคนที่เขากลัวคือนายน้อยเสิ่นมันเซิงเหรอ” ซย่าเฉียวหันไปมองตู้หนังสือ

เหวินลือคิดครู่หนึ่ง แต่แล้วก็ส่ายหน้า

“ไม่ใช่หรอกเหรอ” ซย่าเฉียวชี้อักษรเลือดบนกระดาษ พูดด้วยความประหลาดใจ “ถึงกับเขียนด้วยเลือดเลยนะ”

“นั่นทำไม่ถึงไม่เขียนชื่อเต็ม” เหวินลือย้อนถาม

ซย่าเฉียวชะงัก

แทนที่จะเป็นแรงอาฆาตพยาบาทจนหลังเลือดทุกตัวอักษร เหวินลือกลับรู้สึกว่ครูหลี่เหมือนกำลังตื่นรนมากกว่า...บางที่เขาอาจอยากเขียนอย่างอื่น แต่พอจดปากกา ก็เขียนได้แต่อักษรตัวนี้ ดังนั้นเขาจึงเขียนแล้วแก้ แล้วเขียนใหม่

ขณะที่ความคิดนี้แวบขึ้นมา เขี่ยแว่นก็เอ่ยว่า “คุณดูนี่สิ”

เหวินลือเงยหน้า เห็นเขี่ยแว่นดึงกระดาษแผ่นล่างสุดออกมาจากในตู้ วางลงบนมูมโตะ แล้วใช้นิ้วชี้เคาะเบาๆ บนชื่อ

ยังคงเป็นการบ้านคัดลายมือของนายน้อยเสิ่นมันเซิงเซินเดิม แต่ครั้งนี้คำวิจารณ์ของครูหลี่ไม่ใช่จุดคั่นอีกต่อไป แต่เป็นข้อความหนึ่ง

ข้อความนั้นเขียนด้วยปากกาหมึกแดง เนื่องจากผ่านกาลเวลามา สีสันซีดจางเหมือนสีเลือดของครูหลี่

เขาเขียนว่า...

‘อย่าเอาแต่เลียนแบบลายมืออาจวิน เขาเรียนหนังสือซ้ำ มีข้อบกพร่อง
ไม่น้อยกว่าพวกเขา ฉันไม่รู้หรอกนะว่าพวกเขากำลังเล่นสนุกหรืออะไร แต่ถ้า
ยังทำแบบนี้ต่อไปจะไม่ก้าวหน้า ติดเป็นนิสัยแล้วแก้ยาก ทั้งยังไม่สุภาพด้วย’

ทดลองอ่าน

ด้านหลัง กระต่ายยังมีรอยน้ำหมึกให้เห็นจางๆ

เหวินลือพลิกดู เห็นคราบน้ำหมึกเป็นดวงใหญ่ นายน้อยเล่นม่านเชิงคองเขียนคำแก้ตัวตอบกลับคำวิจารณ์ของครูหลี่ แต่ไม่รู้ทำไม่ถึงลบออก

น้ำหมึกมีสีเข้มอ่อนไม่เสมอกัน เมื่อส่องกับแสงไฟก็พอจะมองเห็นวรรคเริ่มต้นของข้อความเดิมได้

“ผมไม่...” ซย่าเฉียวพลิกกระต่ายไปมา พยายามแกะข้อความหลายครั้งก่อนบอกว่า “ผมพยายามจะแกะแล้ว แต่ข้อความข้างหลังเห็นไม่ชัดเลย อ่านออกแค่สองคำ”

แต่ “ผมไม่” อะไรล่ะ

ผมไม่ใช่? ผมไม่แก้? หรือว่าผมไม่ควร?

หลังจากลบข้อความเหล่านั้นไปแล้ว เล่นม่านเชิงก็เขียนประโยคใหม่ข้างๆ ตอบครูหลี่

เขาเขียนว่า...*เข้าใจแล้วครับ คุณครู*

ซย่าเฉียวจ้องกระต่ายแผ่นนั้นด้วยสีหน้าจริงจัง อยู่ระหว่างขบคิดกับสับสน “ผมซักจะงงแล้ว เหมือนจับเค้าบางอย่างได้ แต่ก็ยังสับสนนิดหน่อย”

เขานึกหน้าพึมพำ “ขอผมเรียบเรียงความคิดก่อน...สรุปคือนายน้อยสกุลเล่นคนนี่งใจเขียนเลียนแบบลายมือพี่จ้าววันนี้หรือ”

เรื่องสนุกในกลุ่มเด็กมักเป็นเรื่องที่เข้าใจยากเสมอ แม้แต่จะบอกว่า เป็นเรื่องที่ไม่ได้ตั้งใจหรือมีเจตนาร้ายก็ยังไม่บอกได้ยาก ซย่าเฉียวนึกถึงสมัย ตัวเองเด็ก ๆ เคยมีเด็กชายบ้านตรงข้ามพูดติดอ่าง เด็กคนอื่น ๆ พา กันเลียนแบบเขา พูดติดอ่างจนติดเป็นนิสัยไปเจ็ดแปดคน สุดท้ายถูกพ่อแม่ติ ต้องใช้เวลามากกว่าจะแก้ได้

เป็นเรื่องยากที่จะชี้ชัดเจตนาดั้งเดิมในการหัดพูดติดอ่างของเด็กเหล่านั้น บางคนทำเพราะเห็นเป็นเรื่องสนุก บางคนก็ทำเพราะอยากล้อเลียนจริง ๆ

“ถ้าทำเพราะล้อเลียนก็แย่มาก แต่เขากลับสำนึกแต่โดยดี” ซย่าเฉียว รู้สึกว่าภาพลักษณ์ของนายน้อยคนนี้เต็มไปด้วยความอ่อนแอขวนลับสน “ไม่รู้ว่่าตอนหลังแก้ไขหรือเปล่า...”

เซียเวิน “เห็นอยู่ว่าไม่ได้แก้ หรือไม่ก็แก้ไม่ได้แล้ว”

เขาพูดอย่างมั่นใจมากจนซย่าเฉียวคิดตามไม่ทัน ถามด้วยความสงสัย “คุณรู้ได้อย่างไร”

เซียเวินชี้ตู้หนังสือ “อักษรทั้งหมดก็เขียนอยู่ในนั้น นายดูย้อนหลัง ใช้มั๊ย”

ซย่าเฉียวชะงัก ทันใดนั้นก็หน้าแดง รู้ตัวว่าพลาดเรื่องพื้นฐานที่สุด ไป...

กระดาษคัดลายมือในตู้วางซ้อนกันไปเรื่อย ๆ แผ่นล่างสุดคืออันแรกสุด พูดอีกอย่างก็คือ หลังจากครูหลี่วิจารณ์ไปแล้วว่า “อย่าเอาแต่เลียนแบบ ลายมืออาจวัน” ลายมือของเส้นม่านเซิงก็ไม่มี การเปลี่ยนแปลงมากนัก ยังคง “เลียนแบบลายมืออาจวัน” วันแล้ววันเล่าจนเต็มตู้

ส่วนครูหลี่ก็ไม่พูดอะไรอีก คำวิจารณ์มีเพียงเครื่องหมายจุดคั่น บางที อาจเพราะจนปัญญากับนายน้อยคนนี้นั้นจนคร้านจะใส่ใจ

มีน้ำละเซียเวินถึงพูดแบบนั้น

เขียนแบบนี้ไปนานวันเข้า ต่อให้เส้นม่านเซิงอยากเปลี่ยนก็เปลี่ยน ไม่ได้แล้ว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ ลายมือที่เขาเลียนแบบมา ก็ค่อย ๆ กลายเป็นลายมือของเขาเอง

ซย่าเฉียวพูดซ้ำ ๆ “ดังนั้นลายมือเส้นม่านเซิงกับพี่จวันก็อาจเหมือนกัน

อย่างงั้นหรือ”

เหวินลือ “คงไม่ต่างกันมากนัก”

ซย่าเฉียวเบิกตากว้าง “ถ้าเป็นแบบนี้...”

ลายมือในไต่อะรีอาจมีความเป็นไปได้สองแบบ นั่นคือมีทั้งลายมือ
เส้นม่านเชิงกับลายมือฟัจวิน

ถ้าหากเส้นม่านเชิงเป็นคนเขียนไต่อะรีเองจริง ๆ ก็แล้วไป แต่
ถ้ามีส่วนที่อาจเขียนด้วยละ หรือถึงขั้นว่า...ความจริงแล้วอาจเป็นคน
เขียนเองทั้งหมดละ

ก่อนหน้าที่นี่เหวินลือไม่เคยตัดสินนายน้อยเส้นม่านเชิงในแง่ร้าย
สาเหตุก็เพราะเตียงในห้องนอนกับไต่อะรีเล่มนั้น

เขาคิดว่าเด็กที่ไม่อยากให้คนอื่นนอนบนเตียงธรรมดาสำหรับคนใช้
และแบ่งเตียงครึ่งหนึ่งของตัวเองให้นอน ไม่น่าจะถึงกับพับร่างพี่สาวยัดไว้
ในโซฟาเพียงเพราะเธอชอบหัวเราะเสียงดังหนวกหูแน่นอน

และไต่อะรีเล่มนั้นก็เขียนถึงแต่ฟัจวิน...บอกว่าเส้นม่านอีมักจะลาก
ฟัจวินไปเล่นด้วยอย่างไม่รู้จักเวล่ำเวลา ดังนั้นจึงเป็นคนน่ารำคาญมาก
ส่วนครูลี่ก็ชอบวิจารณ์จับผิดการเขียนของฟัจวิน ดังนั้นจึงเป็นคนใจแคบ

เหวินลือรู้สึกด้วยว่าไต่อะรีที่กระจัดกระจายนั้นก็แปลก และนั่น
ก็คือสาเหตุ...เพราะเหตุและผลของทุก ๆ คน และทุกเรื่องราวในไต่อะรี
ไม่เกี่ยวข้องกับตัวนายน้อยเลย

อีกทั้งเนื้อหาที่มักขัดแย้งกัน เดี่ยวบอกว่า“เส้นม่านอีมักแค่เด็กผู้หญิง
มาเล่นเจ้าสาวตัวจริงเจ้าสาวตัวปลอมยังพอว่า แต่ยังลากฟัจวินไปเล่นด้วย
บ่อย ๆ” เดี่ยวก็บอกว่า “เส้นม่านอียังชอบให้ฉันทายเจ้าสาวตัวจริงเจ้าสาว
ตัวปลอมอยู่ดี”

ก่อนหน้าที่นี่เหวินลือคิดว่าสภาพจิตคนเขียนไต่อะรีไม่ปกติ คุณมีความ
วิกลจริตที่ถูกเก็บกดไว้ เนื้อหาที่บันทึกจึงค่อนข้างสับสน

แต่ตอนนี้เมื่อรวมประเด็นเหล่านี้เข้าด้วยกัน เงื่อนงำก็ชัดเจนขึ้นมา
ทันที

ถ้าหากลายมือในไต่อะรีเป็นลายมืออาจวิน ถ้าหากเรื่องราวในไต่อะรี

เป็นอาจวีนที่ระบายความคับข้องของตัวเองผ่านปากนายน้อย ถ้าหากบางครั้ง
คำว่า “พี่จวิน” กับ “ฉัน” ในระหว่างบรรทัดหมายถึงคนคนเดียวกัน อย่างนั้น
ทุกอย่างก็สมเหตุสมผลแล้ว

เพียงแต่ยังติดปัญหาอยู่ข้อหนึ่ง...

อาจวีนกับเส้นม่านเชิงอายุไล่เลี่ยกัน เด็กกว่าเส้นม่านอี่ทั้งคู่ เรื่องที่
เส้นม่านเชิงทำไม่ได้ ทำไมเขาถึงทำได้

...

เหวินลือใคร่ครวญครุ่นหนึ่ง

ช่วงขณะนั้นเขาเหมือนจะคิดอะไรบางอย่างออก แต่ยังไม่ทันได้เรียบเรียง
ก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงกรีดเนื้อของครูลี

ครูลีจุ่มเลือดเต็มปากกาหมึกซึม พยายามจะเอาชนะอักษร “เส้น”
อีกครั้ง แต่กลับถูกเหวินลือหยุดปลายปากกาเขาไว้

“เดี๋ยวก่อน” เหวินลือมองเบ้าตากลวงโบ้ของเขา ถามว่า “คุณได้พูด
อะไร หรือทำอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

ไม่ทันทำอะไร “นายน้อย” ถึงเขียนในไดอะรี่ว่า “ครูลีรู้แล้ว” แคมต้องรีบ
จัดการเขา

ครูลีชะงัก เลือดจากปลายปากกาหมึกซึมหยดลงบนกระดาษ
กลายเป็นสีแดงสนิม เขาจับข้อมือตัวเอง และเขียนลงบนกระดาษอย่าง
เน้นหนักเป็นเวลานาน...

‘ตามหาผม’

“คุณก็อยู่ที่นี้ไม่ใช่เหรอ” ซย่าเฉียววง

พูดจบเขาก็นึกขึ้นได้ว่าคนที่อยู่ตรงนี้เป็นเพียง “ครูลี” ที่จะกลับมา
ตอนกลางดึก ครูลีตัวจริงก็เหมือนเส้นม่านอี่ในโซฟา ยังคงติดอยู่ในมุมใต้
มุมหนึ่งสักแห่ง ไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน

“แล้วคุณอยู่ที่ไหนล่ะ” ซย่าเฉียวถามทันที

“ถามไปก็ไม่ได้อะไร” เซี่ยเวินปิดตู้หนังสือแล้วยึดตัวตรง เขาหยิบ

กระดาดขัดลายมือบนโต๊ะแผ่นนั้นมาพับ ซี่ไปที่ประตูฟางบอกเหวินลือ
“ไปเถอะ ตามหาเขา”

พวกเขาเข้าใจการมีอยู่ของครูลีดี คุณจะถามเขามากเท่าไรก็ได้
ถ้าเขาอยู่ในสถานะให้ความร่วมมือก็จะพยายามบอกคุณเสมอ มีเพียงสถานที่
ตายเท่านั้นที่เป็นข้อห้าม

ไม่อยากเห็น และไม่อยากพูดถึง เช่นเดียวกับเส้นม่านอีกก่อนหน้า

ซย่าเฉียวเห็นครูลีกำลังปากกาหมึกซึมไม่ตอบอะไรตามคาด วินาที
ต่อมาปลายปากกาหมึกซึมก็หักดังเป๊าะ เลือดไหลนองไม่หยุด เพียงพริบตา
ก็ท่วมเต็มโต๊ะหนังสือ

ซย่าเฉียวหันไปมอง พี่เหวินกับเซี่ยเหลาป่านออกจากห้องไปสั๊กพักแล้ว
ในห้องเหลือแค่เขากับ “ผี” สองตนมองหน้ากัน เขาไม่เสียเวลาแผดเสียงร้อง
วิ่งแจ้นออกไปทันที

ปรากฏว่าเส้นม่านอีกกับครูลีวิ่งเร็วกว่าเขาอีก

เหวินลือยืนอยู่บนทางเดิน ดิ่งด้ายหุ่นเชิดเข้ามา ดิ่งเสร็จถึงเพิ่งนึก
ได้ว่าดิ่งเกินมาเส้นหนึ่ง...

เส้นม่านอีกกับครูลีซึ่งเป็นหุ่นเชิดตัวเบาหวิวอยู่แล้ว เพียงพริบตา
ก็มาอยู่ตรงหน้าเขา ส่วนคนที่สามนั้น...

คนที่สามพุ่งมาจากด้านหลัง จับไหล่เขาเบาๆ จึงค่อยทรงตัวได้ ก่อนจะ
ถามอย่างหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “คุณดิ่งกันง่าย ๆ แบบนี้ ลืมแล้วหรือไม่ว่า
ผู้กด้ายไว้กับคนด้วย”

ใช่...

แต่มีหรือที่เหวินลือจะยอมรับ

ไม่อยู่แล้ว

ให้ตายเขาก็ไม่ยอมรับ เอ่ยเสียงเข้มว่า “มีเรื่องคุย”

เซี่ยเวินพยักหน้า ปลอมมือลง ทำท่าตั้งใจฟัง “เรื่องอะไรที่ห่างกัน
สี่ห้าก้าวคุยไม่ได้ ไหนพูดให้ผมฟังหน่อยซิ”

“...”

เหวินลือก็ไม่ออกเลยยอมแพ้เสียดื้อๆ เขาหันไปหาครูลีแล้วพูดว่า

“หาไปทั่วก็เสียเวลา ดั่งนั้น...”

เขาเกี้ยวด้วยหุ่นเชิดที่ผูกครุหลี่ หลบตาเอ่ยว่า “ลวงเกินแล้ว”

พูดจบ เหวินลือก็กระตุกด้วยหุ่นเชิด มืออีกข้างจับไหล่ครุหลี่ ผลักเขา
เดินไปยังทั้งสี่ทิศ ทิศละก้าว

สี่หน้าครุหลี่เลื่อนลอย เหวินลือให้หันทางไหน เขาก็หันทางนั้น มีเพียง
ตอนหันไปทางทิศตะวันออกเท่านั้นที่เขาสังเกตเห็นครุหลี่หนึ่ง เหมือนมีอาการต่อต้าน
ทิศนั้นเล็กน้อย

เขาคิดจะถอยกลับ แต่ทางถอยถูกเหวินลือขวางไว้

เหวินลือทำในสิ่งตรงกันข้าม ผลักให้เขาก้าวไปยังทิศทางที่กลัวที่สุด
กลางเอ่ยเสียงต่ำ “เดินต่อไป อย่าหยุด”

ตอนที่ชยาเฉียวตามมาถึงก็เห็นพี่เหวินเดินไปพลางเปลี่ยนทิศทางตาม
ปฏิกิริยาตอบสนองของครุหลี่ เหมือนเวลาที่เขาเปิดใช้แอปพลิเคชันนำทาง
หันหัวลูกศรแล้วเดินหน้าสำรวจเส้นทาง

“แบบนี้ก็ได้หรือ”

ชยาเฉียวถึงกับยอใจ เดินตามเหวินลือกับเซี่ยเวินอย่างว่าง่าย
ขณะเดินก็กวาดตาสารวจรอบๆ ไปด้วย ตั้งแต่เพดานไปจนถึงรอยต่อพรม
แม้แต่ผนังกระจกก็ไม่ปล่อยผ่าน

“ไม่ต้องมองหาไปทั่วทุกจุดหรอก” เซี่ยเวินเตือนเสียงเรียบ

ชยาเฉียวถามเสียงเบา “แล้วควรมองหาตรงไหนล่ะ”

“จุดที่มีชื่อคาน ที่ที่ผูกเชือกได้ และมีน้ำ” เหวินลือตอบโดยไม่หัน
มามอง เขามีเป้าหมายชัดเจน จึงไม่เคยมองต่ำ ดั่งนั้นจึงกวาดตาสารวจ
ได้อย่างรวดเร็ว

“ห้องน้ำ ชายคา ชื่อใกล้หน้าต่าง หรือไม่ก็...” ขณะที่พูด อยู่ๆ เขาก็
เงยไปกลางคันพร้อมกับชะงักพีเท้า

ชยาเฉียวถาม “มีอะไรหรือครับ”

แต่ชั่วขณะถัดมาก็เข้าใจสาเหตุที่พี่เหวินหยุดเดิน เพราะตอนครุหลี่
เดินเข้าใกล้ประตูที่เปิดออกไปยังสวนหลังบ้าน อยู่ๆ เขาก็ตัวสั่น หดตัวท่าทำ
จะถอยหนีเหมือนเสียสติไปแล้ว

โชคดีที่เหวินสือมือไวตาไว รีบพันด้ายรังอีกฝายได้ทัน

สวนหลังบ้าน?

เหวินสือนิวหน้า

เขาเปิดประตูโดยไม่ลังเล และเปิดไฟทางเดินในสวนหลังบ้าน

เพิ่งจะก้าวเท้าออกไปก็ได้กลิ่นแฉ่งเกรียมรุนแรง ทั้งสวนเต็มไปด้วยดอกไม้ เหมือนอย่างที่เราเห็นมาอันนี้เคยบอกว่ามีชิงช้าท่ามกลางดอกไม้สีเหลือง ลูกทาน ดอกไม้เหล่านั้นลักษณะเหมือนหูกกระต่ายตั้งตรง และเหมือนโบหางยาวด้วย

เหวินสือปลันนึกขึ้นได้อย่างไม่มีสาเหตุว่า ชิงเขาชิงอวินก็เคยมีทุ่งดอกไม้กว้างใหญ่เช่นกัน แต่เป็นสีขาวสะอาดดูจืดจางขมขื่นเขา ทั้งยังสดใสมีชีวิตชีวกว่าหิมะ

เขาจำได้ว่าดอกไม้ที่ชื่อว่าเซียนเค่อไหล¹

“หูกกระต่าย!” เส้นม่านอี่ร้องตะโกน อยากวิ่งเข้าไปหา เธอไม่ได้เห็นสวนดอกไม้หลังบ้านมานานเหลือเกิน แต่พอก้าวเท้าออกไปข้างหนึ่ง เธอก็ชักเท้ากลับมาทันทีเหมือนถูกไฟลวก

จากนั้นนั่งลงยองๆ ข้างประตู ไม่พูดอะไรอีก

สวนดอกไม้ที่งามสะพรั่งและมีสีสันสดใส แต่แฝงกลิ่นอายแห่งความตายอย่างบอกไม่ถูก

ทั้งที่ในสวนมีลมพัดโชย ชิงช้าแกว่งไกวเบาๆ แต่ดอกไม้สีเหลือง ลูกทานกับกิ่งก้านใบเถาเหล่านั้นกลับแน่นิ่งไม่ไหวติง แม้แต่จะสายใวน้อยๆ ก็ไม่มี

เหวินสือกวาดตามองรอบๆ ทั้งส่วนนอกจากชิงช้าและค้ำง่องุ่น ก็ไม่มีจุดใดที่สูงกว่าตัวคนเลย แม้แต่ชิงช้า หากคิดจะเอาครุหลี่ขึ้นไปแขวนไว้ก็หาจุดถ่วงน้ำหนักไม่เจอ

แต่ครุหลี่กลับกลัวจะแยอยู่แล้ว

¹ ดอกไซคลาเมน (Cyclamen) ไม้ล้มลุกชนิดผลิดอกที่เติบโตจากหัวใต้ดิน ออกดอกเดี่ยว กลีบดอกชูตั้งขึ้น มีสีขาว ชมพู แดง และม่วง บางชนิดมีกลิ่นหอม

เขาทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรกุมคอหรือปิดตาตัวเองก่อนดี เอาแต่กุมหัวซุกตัวอยู่ตรงมุมหนึ่งข้างประตูสวนหลังบ้าน

พอเหวินลือเริ่มเดิน เขาก็ยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม

ท่ามกลางความกระสับกระส่าย เสียงแอดๆ แบบที่ได้ยินก่อนหน้านี้ พลันดังขึ้นอีกครั้ง สะท้อนก้องท่ามกลางความมืดอันเงิบสงัด เสียงเหมือนเขือกปานผูกอยู่กับคานไม้ที่อ่อนแง่น มีวัตถุหนักๆ ห้อยต่อแฉ่ง แกว่งไปมา ช้ายที่ขวาที้

ครูลีขีดตัวอยู่ข้างกำแพง แหงนหน้ามองเหนือศีรษะอีกแล้ว เหมือนกำลังมองเขือกแขวนที่ไม่มีอยู่จริง

เขี่ยเวินยืนอยู่ข้างๆ หลบตามองครูลีครู่หนึ่ง จากนั้นก็เงยหน้าขึ้น เหวินลือคิดว่าเขารู้อะไรแล้วจึงมองตามไป กลับพบว่าอีกฝ่ายกำลังมองดวงจันทร์

จันทร์เพ็ญลอยอยู่ที่ขอบฟ้า เส้นขอบพราวเลื่อน แสงจันทร์ถูกปกคลุมอยู่ใต้ชั้นหมอก ดูไร้ชีวิตเหมือนดอกไม้ที่เนิ่นหนึ่งในสวนหลังบ้าน ทั้งเหมือนถูกแต่งแต้มโดยจิตรกรที่ทักษะการวาดไม่ดี และยังเหมือนโพรงด้วย

เหวินลือจ้อง “โพรง” นั้นครู่หนึ่ง ทันใดนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนไป

เขานึกถึงสถานที่หนึ่ง

มีคานไม้ที่ผูกเขือกปานได้ ไม่ต้องสูงมากและไม่ต้องมีจุดถ่วงน้ำหนัก ก็สามารถแขวนคอใครสักคนได้อย่างง่ายดาย...

“บ่อน้ำ”

เขาว่าพลางสาวเท้าเดินตัดสวนหลังบ้านไป และพบบ่อน้ำอยู่ไม่ไกลจากชิงช้า

บ่อน้ำถูกทิ้งร้างมานาน คานไม้ที่เดิมพาดปากบ่อหักไปแล้ว วางนิ่งอยู่บนพื้น ปากบ่อมีแผ่นหินปิดไว้ ถูกหญ้ารากซุ้มขึ้นคลุมทับอีกชั้น หากไม่สังเกตเห็นคงมองผ่านไปได้อย่างง่ายดาย

เหวินลือก้มลงเลื่อนแผ่นหินออก กลิ่นเหม็นเน่าโชยคลุ้งออกมา

ขย้าเฉียวอยู่ข้างหลังเขี่ยเวินห่างกันครึ่งก้าว เขารีบวิ่งเข้ามาแล้วปะทะกับกลิ่นน้ำอย่างจัง ถึงกับทรุดลงข้างบ่อน้ำ เขากลับหายใจชะงักหน้ามองลงไป

ในบ่อ แล้วก็ถึงกับหน้าซีดเผือด...

บ่อน้ำนี้ไม่ได้แห้งขอด ยังเหลือแอ่งน้ำตื้น ๆ อยู่ และครูสอนหนังสือตัวผมคนนั้นก็อยู่ในแอ่งน้ำนี้เอง

เขานั่งอยู่ที่ก้นบ่อ มีเชือกป่านเปียกยู่พันรอบคอ ใบหน้าซึ่งแช่อยู่ในน้ำฟองอืดขาวซีดจนไม่เหลือเค้าเดิม อยู่ในท่าหงนหน้ามองขึ้นมาข้างบน เส้นผมแผ่สยายอยู่ในน้ำเหมือนพีชน้ำที่ลอยอยู่ เชื่อมเป็นแผ่นเดียวกับตะไคร่น้ำที่ผ่นบ่อ

เขาหงนหน้ามองขึ้นมาอยู่อย่างนี้ ไม่มีวันได้พักผ่อนอย่างสงบ และไม่รู้ว่าจะอยู่ที่นี้มานานเท่าใดแล้ว ในที่สุดก็มีคนมาพบสักที

เหวินลือเอามือเท้าขอบบ่อ ไม่พูดอะไรอยู่นาน

เขามุ่นคิ้วเล็กน้อย แหวตาที่หลุบลงลึกล้ามองลงไปยังก้นบ่อ

ผ่านไปนานจึงมีคนแตะๆ ท้ายทอยเขาเบาๆ เหวินลือหันไปมอง เขี่ยเวินยีนซ้อนหลังเขาอยู่ ก็หันหน้าเอ่ยว่า “ผมบังอยู่ เขามองไม่เห็น รับร่างของเขาขึ้นมาก่อนเถอะ”

เขาใช้คำว่า “รับ” ซึ่งเป็นคำธรรมดา แต่แตกต่างจากใครหลายคน

เหวินลือมองเขี่ยเวิน แหวตาวูบไหวเล็กน้อย ช่วงขณะนั้นเขาเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายเพียงตอบว่า “อืม” ในลำคอ แล้วหันกลับไปมองที่ก้นบ่ออีกครั้ง

เขาลอยด้ายหุ่นเชิดออกไป มัดร่างที่เหมือนใยฝ้ายก้นบ่อ

“บังให้มิดหน่อย” เขากำชับโดยไม่หันไป

“โอเค” เขี่ยเวินตอบรับ

ร่างนั้นถูกวางลงบนพื้นอย่างเบาเมื่อ วัชพืชที่ขึ้นรกทึบและดอกไม้ใบหญ้าช่วยบดบังร่างของเขา เมื่อยืนอยู่ห่างออกไปย่อมมองไม่เห็นอะไร แต่เมื่อมีด้ายหุ่นเชิดเชื่อมโยงอยู่ เหวินลือยังคงรับรู้ได้ว่าครุหลีซึ่งขดตัวอยู่ข้างประตูสวนกำลังตัวสั่นถี่

หากเป็นคนที่อารมณ์ฉุนเฉียว ใ้อาฆาตคงปกคลุมทั้งสวนได้เลย แต่ไอดำเหล่านี้เพียงแค่แผ่ออกมาจากร่างของครุหลีอย่างต่อเนื่องเหมือนน้ำจากบ่อดำเขา เอ่อทะลักทว่าไร้เสียง

“พี่ เหมือนจะยังมีอะไรบางอย่างอยู่กันบ่อ” ซย่าเฉียวกระซิบ
เหวินลือมองตามไป เห็นอะไรบางอย่างจมโคลนอยู่กันบ่อ สะท้อน
แสงจันทร์เป็นสีแดงอมเขียวเหมือนคราบสนิม

นั่นเป็นกล่องทองแดงใบเล็ก ผิววัสดุบางมาก แต่ปิดผนึกแน่นหนา
ดีมาก อาจเพราะถูกสนิมจับ และถูกห่อหุ้มด้วยดินโคลน เมื่อเหวินลือ
นำขึ้นมาแล้วจึงเปิดออก ก็พบว่าสิ่งของข้างในไม่ได้เสียหายมากนัก

เป็นจดหมายปักหนึ่ง

เหวินลือหยิบออกมาดู บนซองจดหมายบอกข้อมูลผู้รับและผู้ส่ง
ครบถ้วน ติดแสตมป์และมีตราประทับแล้ว ส่วนใหญ่ครุหลี่เป็นผู้รับ
จดหมายเหล่านั้นมาจากคนคนเดียวกัน ชื่อสวีหย่าหรง

ฉบับบนสุดกลับสลับกัน ผู้ส่งคือครุหลี่ ผู้รับคือสวีหย่าหรง ติดแสตมป์
และมีตราประทับแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมถึงถูกตีกลับ

เห็นได้ชัดว่านี่คือกล่องเก็บจดหมายจากที่บ้านของครุหลี่ เพียงแต่
ไม่รู้ทำไมถึงจมอยู่กันบ่อพร้อมกับตัวเขา

บางทีครุหลี่อาจรู้ความจริงเรื่องที่เส้นมานี่หายไป และทำอะไร
บางอย่างหรือเตรียมจะทำอะไรบางอย่าง หลังจากนั้นก็ตัดสินใจออกจาก
คฤหาสน์สกุลเส้นพร้อมกับกล่องจดหมาย?

ลักษณะตาของเหวินลือบอกว่าในจดหมายต้องมีอะไรบางอย่าง
ไม่อย่างนั้นครุหลี่คงไม่ตื่นรนเขียนบอกเขาว่า “ตามหาผม” หรือ

เขาเลือกเปิดจดหมายฉบับที่ครุหลี่ส่งไปไม่สำเร็จก่อน

ลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อยตามแบบฉบับครูสอนหนังสือเขียน
เต็มหน้ากระดาษ ต่างจากตัวอักษร “เส้น” ยึกยือโดยสิ้นเชิง มองปราดเดียว
ก็รู้ว่าฝึกคัดมาตั้งแต่เด็ก มีความคงแก่เรียน...

“ถึงภรรยาของฉัน หย่าหรง เห็นอักษรเหมือนเห็นหน้า

จดหมายฉบับก่อนเธอบอกว่าเป็นหวิด ผ่านไปเกือบเดือนก็ยังไม่หาย
ฉันเป็นห่วงจนเป็นแผลร้อนในสองจุดข้างลิ้น ไม่รู้ตอนได้รับจดหมายฉบับนี้
เธอจะดีขึ้นแล้วหรือยัง ถ้ายังไม่ดีขึ้นต้องไปหาหมอเจิงที่หนานเฟิงหลี่นะ

ให้เขาตรวจดูอีกครั้ง จะได้เขียนใบสั่งยาให้เธอ อย่าไปให้หมอเงินกำมะลอพวกนั้นหลอกเอาล่ะ

เดือนนี้ฉันยังกลับไปไม่ได้ คุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงเสียนยังไม่กลับมาเลย ส่งโทรเลขไปก็ไม่ตอบกลับ ตอนนี้จึงยังปลิกตัวไปไหนไม่ได้ วันที่ 19 เป็นวันครบรอบการตายของพีไซ่ นี่ก็อีกไม่กี่วันแล้ว จะทิ้งพวกเด็ก ๆ ไว้ตามลำพังที่บ้านคงไม่ดี ฉันเคยเล่าให้เธอฟังแล้ว วันที่พีไซ่จากไป ม่านอีตกใจเสียขวัญจนล้มป่วย หลังๆ มานี้อาการก็ไม่ดีขึ้นเลย น่ากลัวว่าวันที่ 19 จะต้องวุ่นวายอีก

คราวก่อนเธอบอกให้ฉันแนบรูปถ่ายมาพร้อมจดหมาย เมื่อวานฉันไปตัดผมมาก็เลยแวะร้านถ่ายรูป ตั้งใจถ่ายรูปส่งไปพร้อมกันด้วย ไม่รู้ว่าคุณแก่ขึ้นกว่าปีก่อนหรือเปล่า

ส่วนรูปถ่ายคนอื่นขอไม่ส่งมาด้วยแล้วกัน ครั้งล่าสุดที่ถ่ายภาพหมู่ด้วยกันที่คฤหาสน์สกุลเสี้ยนคือตอนที่พีไซ่ยังอยู่ ที่แรกก็อยากล้างรูปส่งไปให้เธอได้รู้จัก แต่ภาพนั้นคนไม่ครบ คุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงยังไม่กลับมาได้วคนครบก็ยิ่งเชื่อว่าการถ่ายรูปจะทำให้ถูกดูวิญญาณและอายุสั้นเลยไม่ยอมมาถ่ายด้วยกัน

พูดถึงยายไต้้ว ตอนแรกแก่เห็นพวกเราหมกมุ่นกับการถ่ายรูป จึงหวังดีจุดตะเกียงฉางหมิงให้พวกเราทุกคน เพื่ออวยพรให้มีความสุขอายุมันขวัญยืน แกชอบไปท่องพระสูตร และคอยเติมน้ำมันตะเกียงอยู่เสมอ บอกว่าจะช่วยปกป้องดวงวิญญาณให้อายุชยยืนยาว แต่ปรากฏว่าไม่นานหลังจากนั้นพีไซ่ก็ผูกคอตาย ตะเกียงฉางหมิงของพีไซ่ก็ยังจุดอยู่เลย

ยายไต้้วไม่รู้จะทำอย่างไร วันก่อนเดินผ่านห้องนั้นยังทอดถอนใจ

เมื่อครู่ตอนแนบรูปถ่ายนี้ อาจวันลูกชายพีไซ่เข้ากรบ้านมาส่งพอดี ฉันเขียนค้ำไว้สักพัก หมึกเริ่มแห้งไปหน่อยแล้ว เธออ่านต่อนะ

พูดถึงอาจวัน... ได้ยินว่าพีไซ่เคยเป็นคุณหนูมาก่อน ต่อมาครอบครัวตกอับ บ้างก็ตายจาก บ้างก็แยกย้ายกันไป มีปัญหาเรื่องปากท้องและความเป็นอยู่ จึงตัดสินใจมาอยู่ที่คฤหาสน์สกุลเสี้ยน มิน่าล่ะเธอถึงดูหดหู่เศร้าซึมเสมอ

อาจวันคนนี้ได้มีชีวิตรวยอย่างนายน้อย แต่เขาเพิ่งได้หัดเขียนหนังสือกับฉันไม่กี่ปีมานี้เอง พอจะอ่านบทความเข้าใจบ้าง บางครั้งพอนึกถึงแล้วก็น่าสะท้อใจ

เพียงแต่ฉันไม่ค่อยชอบนิสัยเขาสักเท่าไร จิตใจคับแคบเหลือเกิน'

...

หลังจากนั้นครูหลี่ก็เล่าสิ่งที่พบเจอในชีวิตประจำวันซึ่งมีแต่เรื่องฉิบาตะแทบไม่เกี่ยวข้องกับคุณหาสน์สกุลเส้นเลย เหวินสื่อกวาดตาดูคร่าว ๆ จนมาถึงบรรทัดสุดท้าย สายตาก็้องที่คำลงท้าย

ตรงนั้นมีวันที่ที่ครูหลี่เขียนจดหมายฉบับนี้...วันที่ 5 พฤษภาคม 1918

กดลองอ่าน

“ปี 1918...” เหวินสื่อทวนเสียงต่ำ

“ปี 18?” ซย่าเจียวไม่กล้าเข้าไปรบกวน แต่พอชะโงกหน้าเข้าไปดู เห็นวันที่นี่ก็ชะงัก “ทำไมเป็นปี 18 ละ ในโตอะรีเขียนว่าปี 1913 นี่นา...”

ยังไม่ทันพูดจบ เขาเงยหน้ามองเซี่ยเวิน พลันนึกถึงสิ่งที่เซี่ยเวิน เคยบอก ไม่ใช่ทุกคำพูดในบ่วงจะเป็นความจริง เพราะคำพูดเหล่านั้น ล้วนได้รับผลกระทบจากจิตใต้สำนึกของเจ้าของบ่วง จึงบิดเบือนจากความเป็นจริงไปไม่มากก็น้อย

“โตอะรีถูกเขียนขึ้น” เหวินสื่อเอ่ยขึ้นโดยไม่ได้เงยหน้า

ซย่าเจียวยังไม่หายงง แต่ก็พยักหน้า

กลับเป็นเซี่ยเวินที่มองเหวินสื่อด้วยสายตาชื่นชม เอ่ยเสริมว่า “บางส่วน อาจจงใจเขียนขึ้นเพื่อให้คนอื่นอ่าน อย่างเช่นเล่มที่อยู่ในกระเป๋าพี่ชายนาย”

เขาชี้โตอะรีที่มีวนอยู่ในกระเป๋ากางเกงยีนของเหวินสื่อ “ถ้าหากแม้แต่ คำว่า ‘ฉัน’ ในโตอะรีก็เป็นตัวปลอม นายยังจะเชื่อมั่นอีกหรือ เอาใจคนเขียน หรือไง”

ซย่าเจียวส่ายหัวดิก ทำทางเหมือนตัวเองพูดเรื่องโง่ๆ ออกมา

เพิ่งเตือนเสี่ยวเจียวเสริจ เซี่ยเวินก็ปรับน้ำเสียง เหลือบมองไปทางเหวินสื่ออีกครั้ง “แต่จดหมายก็ถูกเขียนขึ้นเหมือนกัน ก็คือกันนั่นแหละ”

เหวินสื่อ “...”

หมอนี่มาเพื่อป่วนจริง ๆ

เหวินลือเงยหน้ามองเขาด้วยสีหน้าเฉยชา จากนั้นพับจดหมาย พลิกของแล้วยื่นด้านที่มีตราประทับไปตรงหน้าเขี่ยเวิน “ดูตราประทับ”

ความจริงแล้วรายละเอียดเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องอธิบายให้ใครฟัง ถึงอย่างไรคนที่ปลดบ่วงก็คือเขา สภาพร่างกายแบบเขี่ยเวินไม่สามารถทำได้ เช่นเดียวกับซย่าเฉียวและคนอื่น ๆ ที่รู้หรือไม่รู้ความจริงก็ไม่ส่งผลอะไร

แต่กับเขี่ยเวิน เขาก็ยังอดไม่ได้又好ดี

บอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร อาจเพราะไม่ยอมให้ตัวเองดูเป็นคนคิดอะไรไปเองโดยไม่มีเหตุผลรองรับละมั้ง

จดหมายฉบับนั้นแทบจะจ่อปลายจมูก เขี่ยเวินยิ้มพลาถอยออก เล็กน้อย “เห็นแล้ว”

จดหมายย่อม่มีคนเขียนขึ้นมา พูดตรง ๆ ก็คือ ไม่ได้แตกต่างจาก ไดอะรีนั้ก แต่ตราประทับนั้นต่างออกไป

อย่างที่เหวินลือเคยบอกไว้ เนื่องจากคำพูดในบ่วงไม่ใช่ความจริง ทั้งหมด จึงต้องรวบรวมข้อมูลทั้งหมดโดยละเอียด แล้วค่อยนำมาเปรียบเทียบ จึงจะบอกได้ง่ายขึ้นว่าอะไรจริงอะไรเท็จ

เพราะต่อให้เป็นจิตใต้สำนึกของเจ้าของบ่วง ก็ไม่อาจควบคุมดูแล ได้ทุกเรื่อง และเรื่องโกหกก็มักจะมีช่องโหว่เสมอ

ตราประทับกลมบนซองจดหมายลงวันที่ 6 พฤษภาคม 1918 และ ตราประทับสี่เหลี่ยมบนซองจดหมายตีกลับก็ลงวันที่ไว้เช่นกัน คือวันที่ 17 พฤษภาคม 1918 สอดคล้องกับวันเดือนปีที่ครูหลี่เขียนไว้ในจดหมาย

เขี่ยเวินหยิบจดหมายไปจากมือเหวินลือ พลิกดูพลาถาม “ในไดอะรีนี่ คือวันที่เท่าไร?”

เหวินลือดึงไดอะรีจากกระเป๋ากางเกง เปิดไปยังหน้าที่พับมูมไว้ พอเห็นวันที่ เขาก็ขมวดคิ้ว “19 พฤษภาคม”

เขี่ยเวินชูจดหมาย “บังเอิญจัง วันเดียวกับแม่נםเลย”

ครูหลี่ไม่ได้บอกในจดหมายว่าแม่נםเสียชีวิตปีไหน แต่เหวินลือ ดูไดอะรี ทันใดนั้นก็ตระหนักว่า “วันที่ 19 พฤษภาคม 1913” อาจไม่ได้เขียน

ขึ้นมาส่งเดช

เขารื้อจดหมายในกล่องอีกครั้ง คราวนี้มีเป้าหมายชัดเจน... ถ้าหากแม่ผมผูกคอตายในวันเดือนปีนั้นจริง ๆ ด้วยความเคยชินของครูหลี่ในการพูดคุยทางจดหมายกับภรรยาแล้ว เป็นไปได้มากกว่าเขาน่าจะพูดถึงเรื่องนี้ในจดหมายด้วย

ครูหลี่เป็นคนเจ้าระเบียบ จึงเก็บจดหมายที่ได้รับโดยเรียงตามลำดับวันที่ ไม่นานเหวินลือก็เจอจดหมายของห้าปีก่อนหน้า เขาเลือกหยิบออกมาสามฉบับหลังจากเดือนพฤษภาคม

เขายังไม่ทันอธิบายจุดประสงค์ของตัวเอง เชี่ยวเวินก็ถึงฉบับหนึ่งไปแล้ว “อ่านคนละฉบับเร็วกว่า”

ซย่าเฉียวไต้ยินก็หยิบไปฉบับหนึ่งด้วย แต่สีหน้ายังคงงุนงง

เฉี่ยวเวินถามเขา “รู้มั้ยว่าต้องทำอะไร”

ซย่าเฉียวหน้าแดง สีหน้าแบบนี้ซัดว่าไม่รู้

เฉี่ยวเวินเลื่อนสายตาไปทางเหวินลือ ช่วงขณะนั้นไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ อาจกำลังสะท้อนใจว่าเป็นพี่น้องตระกูลเดียวกันแท้ ๆ แต่ต่างกันลิบลับ

เฉี่ยวเวิน “ดูว่าในจดหมายพูดถึงเรื่องที่แม่ผมเสียชีวิตบ้างหรือเปล่า”

ซย่าเฉียวพยักหน้าหงิกหงัก แล้วเปิดจดหมายดู

เหวินลือกำลังจะพูดก็ปิดปากทันที ประหยัดแรงอธิบายไปได้เยอะ เขาหลุบตา เปิดจดหมายออกอ่านเช่นกัน ลักพักก็อดถามไม่ได้ “คุณรู้ไต่ยังงี้”

เฉี่ยวเวินเงยหน้ามองเขา จากนั้นหลุบตาเปิดจดหมายพลาจตอบว่า “คุณฉลาดอยู่คนเดียวหรืองี้”

เดิมเหวินลือควรจะสวนกลับหรือไม่ก็ทำเป็นเมินใส่อย่างทุกที แต่เขากลับจ้องเฉี่ยวเวินเสียบ ๆ ครูหนึ่ง จากนั้นก็หลุบตาตอบว่า “ใช่”

เสียงกรือบดังขึ้นข้าง ๆ เป็นเสียงกระดุกคอกของซย่าเฉียวลั่นเพราะเงยหน้าเร็วเกินไป เขามองพี่เหวินด้วยความตกใจ บอกไม่ถูกว่าพี่ของเขากินยาผิดหรือถูกเอ๊กเอ๊กเคานต์กันแน่

เฉี่ยวเวินก็มองเหวินลือเช่นกัน

แต่เหวินลือกลับไม่ได้พูดอะไร ก้มหน้าก้มตาอ่านจดหมายในมือ

ฉบับนี้เป็นจดหมายตอบกลับจากสวีย่าหรง ภรรยาของครุหลี่ วันที่
บนตราประทับคือวันที่ 2 กรกฎาคม 1913 ส่วนวันที่ลงท้ายในจดหมายคือ
วันที่ 14 มิถุนายน 1913

เขากวาดตาดึงบรรทัดที่สองก็เจอเนื้อหาเกี่ยวกับแม่นม...

“เมื่อก่อนเห็นคุณเล่าถึงพ่อบ้านกับนายน้อยสกุลเสี้ยนบ่อยๆ แต่พูดถึง
พี่ใช้คนนั้นน้อยมาก เล่าแค่เธอพาอาจวิน ลูกชายของเธอ มาอยู่ที่คฤหาสน์
สกุลเสี้ยนด้วยกัน คิดไม่ถึงเลยว่าพอพูดถึงอีกทีก็กลับกลายเป็นเรื่องแบบนี้
น่าเศร้าจริงๆ อยู่ดีๆ ทำไมถึงผูกคอตายเสียได้

อาจวินลูกชายเธออายุไล่เลี่ยกับนายน้อยสกุลเสี้ยนใช้ไหม เก้าหรือ
สิบขวบนะ ยังเด็กอยู่แท้ๆ ต้องมาไร้ที่พึ่ง วันข้างหน้าจะอย่างไร พวกคุณ
ต้องใส่ใจเขาให้มากๆ นะ

แม้ไม่ได้พูดถึงมากนัก แต่ก็ยืนยันได้เรื่องหนึ่ง...แม่นมไซเสียชีวิต
วันที่ 19 พฤษภาคม 1913 จริงๆ

สายตาเหวินลือจ้องไปที่คำถามในจดหมาย ทันใดนั้นก็ยกหน้าขึ้น
“จดหมายเดือนสิงหาคมอยู่ที่ใคร”

เซียเวิน “ที่ผม”

เหวินลือ “มีพูดถึงสาเหตุที่แม่นมผูกคอตายมั๊ย”

ในเมื่อสวีย่าหรงถามในจดหมายว่า “อยู่ดีๆ ทำไมถึงผูกคอตายเสียได้”
ตามปกติครุหลี่น่าจะบอกสาเหตุในจดหมายฉบับถัดไปไม่มากนักน้อย ดังนั้น
จดหมายที่ตอบกลับจากสวีย่าหรงก็อาจพูดถึงด้วย

ดังคาด เซียเวินชี้บรรทัดหนึ่งในจดหมาย แล้วบอกว่า “น้ำจร”²

² ภาษาจีนคือ “โจ้วส่วย” (走水) เป็นคำโบราณที่ใช้เลี่ยงการพูดคำว่า “ไฟไหม้”
ตรงๆ เนื่องจากสมัยโบราณ ผู้คนกลัวไฟมาก โดยเชื่อว่าไฟเกิดจากพลังเหนือธรรมชาติ
ของเทพหรือผีที่ลงโทษผู้คน ดังนั้นจึงเป็นคำต้องห้ามเพราะอัปมงคล และพูดว่า “โจ้วส่วย”
ซึ่งมีความหมายว่า น้ำรั่ว ปล่อยน้ำ น้ำไหลออกไปแทน ในแง่หนึ่งก็อาจสื่อได้ว่าให้
“ล้างเสียงน้ำ” ไปยังที่เกิดเหตุไฟไหม้

คำนี้ค่อนข้างโบราณล้าสมัยทีเดียว เหวินสื่อเหลือบมองเขาแล้วรับจดหมายมา ในนั้นเขียนว่า...

‘ไฟไหม้มานเพียงถึงจะอันตรายมาก แต่ถึงอย่างไรก็ช่วยไว้ได้ทัน คุณหนูสกุลเสิ่นก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ แค่อุทโธษอย่างจริงจัง และต่อไประมัดระวังให้มากขึ้น หรืออย่างเลวร้ายที่สุดก็ลาออกกลับบ้าน ทำให้ไม่ถึงคิดไม่ตกแบบนี้ละ

เฮ้อ ฉันไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่ควรวิจารณ์สังคม แคร์ู้สึกว่าพีไซค์คนนี้น่าสงสารจริง ๆ

แล้วคุณหนูสกุลเสิ่นดีขึ้นหรือยัง คุณบอกในจดหมายว่าเธอจับไข้สูง ฉันก็พลอยเป็นห่วงไปด้วย เธออายุเท่าอายุหนูของเราเลย ฉันไม่เคยเห็นหน้าเธอ ทุกครั้งที่คุณพูดถึง ฉันมักนึกถึงหน้าอายหนูของเรา เด็กเล็กเป็นไข้ น่ากลัวนะ ต้องดูแลให้ดี ๆ ้วยกำลังโต’

แม้ในจดหมายจะกล่าวถึงไม่มาก แต่เมื่อนำมาปะติดปะต่อกันก็พอเข้าใจต้นสายปลายเหตุคร่าว ๆ ได้

น่ากลัวว่าวันนั้นแมนมีไซค์คงสะเพร่าแล้วทำให้เกิดไฟไหม้ในห้อง จนเกือบเกิดเรื่องกับเสิ่นมานี่ แต่ไซค์ดีที่ดับไฟทัน จึงไม่เกิดเรื่องร้ายแรงอะไร แต่ทำให้ตกอกตกใจเท่านั้น

แต่แมนมีไซค์ปล่อยวางไม่ได้ อย่างที่ครูหลี่บอกในจดหมาย เธอเคยใช้ชีวิตอย่างคุณหนู ภายหลังครอบครัวตกอับจึงมาทำงานที่คฤหาสน์สกุลเสิ่น มักจะซึมเศร้าตลอด อาจเพราะกลัวถูกตำหนิ หรืออาจคิดว่าชีวิตไร้ความหมาย อารมณ์คิดไม่ตกชั่ววูบจึงตัดสินใจผูกคอตาย

ในจดหมายเดือนตุลาคมที่อยู่ในมือชยาเฉียวพูดถึงเรื่องนี้น้อยลงเล่าเพียงแค่ว่า...

‘ยังจำเจ้าสามสกุลงูในอำเภอเราได้ไหม ตอนเล็กๆ ก็เคยจับไข้สูง จนกลายเป็นแบบนี้เหมือนกัน เหมือนอาการของคุณหนูสกุลเสิ่นเลย’